

Ανεκτίμητες στιγμές στο Άγιον Όρος (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2amB5CV>]

Η αγάπη δεν εκπίπτει αλλά κραταιά σαν φτερούγα αετού ανεβαίνει σε άλλα στερεώματα, διαπερνά και εντρυφά σε περιδέραια βουνών, αναπτερώνει και δυναμώνει κάθε ψυχή σε κάθε τοπίο αυτονόητο, που σιδερώνει της οικοδομής το αντίκρισμα, το πέρασμα γίνεται άθλος σε κατάφυτο περιβόλι, δεν υπάρχουν αυτοί που αθετούν και που ενδίδουν σε σειρήνες οργιαστικές και σε οργανμούς υποχρεωμένους, που ευωδιαστές γίνονται οι ώρες χωρίς την υποψία της φυγής, ακόμα και με την ολίγιστη και τη φτωχή διάνοια στις ανοιχτές τις πόρτες των ονείρων θα τις βρουν, των διεξόδων των νυχτερινών, εκεί η μνήμη υπερτερεί και χτίζει και στολίζει και ευεργετεί και παρακάτω το θαύμα γίνεται και οι καιροί γυρνούν σε ευνοϊκούς, στα δάση οι ξυλοκόποι σκύβουν με σεβασμό, στα ποτάμια το νερό κυλά σαν καθαρμός και τα καλάμια, καλάθια πλησμονής και μέχρι τη θάλασσα τα κύματα σπάζουν τη σιωπή και λόγος γίνονται».

«Κρυστάλλινοι ήχοι του σήμαντρου, του τάλαντου, της καμπάνας, της ψαλμωδίας, των χελιδονιών της θάλασσας, ο αχός που σμίγει με τους ανθρώπινους τριγμούς μιας αισιοδοξίας ανεπανάληπτης, μιας σεμνής υμνωδίας εξ όρθρων βαθέων, εκεί που επέλεξαν τα αγριογούρουνα να κοιμηθούν, σε κοιμητήρια κυνηγών μετά το καλό κυνήγι της ψυχής, για να μάθει της σιωπής το μελιστάλαχτο οικοδομώντας τον επιούσιο».

«Είναι η ώρα της θάλασσας σαν ανεβαίνει ως ιαχή νίκης, οι ψαράδες έριξαν γερά δίχτυα περισυλλογής, είναι η ώρα που βάρκες βαμμένες μ' ένα κόκκινο, φορτωμένες μ' ανεκτίμητα δώρα θ' αράξουν, στις άκρες που οι μύθοι έσκαψαν βαθιά για να κρύψουν τον πολύτιμο σπόρο που συνεχίζει και θα συνεχίζει να συνδουλίζει τις φωτιές στις φρυκτωρίες, που κρατεί μια ανασαιμιά της μυρτιάς, που συλλογάται και δεν φοβάται μην απολέσει από το μύρο που ξοδεύει για τους πάντες τη ρίζα του, το ίχνος του, το σήμα του. Χρόνε που δαμάζεις και το πιο σκληρό, το πιο αποτρόπαιο, φέρε και μαλάκωσε το ιδίωμα, κάνε πιο προσιτή, πιο ευπροσέγγιση τούτη την ώρα που προσεύχονται, όλους τους φθόγγους γέμισε με τη γοητεία σου, μέντα και πικραμύγδαλο και δροσερό νερό από το πηγάδι το ιερό σύρε και φέρε και πρόσμενε θαλάσσιο φίλημα να έρθει να μας μερώσει, όλους τους κρότους της ζωής μας κράτησε, τους απίστευτους, τους μακρινούς, τους πλάνους, τους άλλους ύστερα τους κοντινούς, τους δίπλα που σα θάμνοι ρίζωσαν και της πλαγιάς τα χώματα κρατούν γερά σαν βρέχει μη φύγουν και χαθούν μέσα σε χόχλο ανασερτό και σε κελάρυσμα γοργό, ως βρέχει, γιατί δεν συγκρατούν το μέγα πάθος, γιατί είναι τόσο δα μικρή όσο μια φούχτα ή μια σταγόνα. Σα βλέπεις στέγες που έντυσε μολύβι, κόκκινες στέγες, πορφυρές, σαν αίμα, και κλειστές αυλές, πέτρα που σκέπασε με μαστοριά του νερού, την πεισματική διαδρομή μέσα στην πράσινη υπομονή, τόσης διάρκειας όσο ένα κυμάτισμα, τόσο όσο του γλάρου το παιγνίδισμα στ' απόνερα του «Άξιον Εστί», νερά που δέχονται την ξαφνική βροχή σα μουσκεμένη, σα βυθισμένη και καλά κρυμμένη χαρά, μαύρη σκιαγράφηση όλων εκείνων που συμμετέχουν μέσα από την ιστορία και έξω από αυτή, στα όσα έχουν γραφεί και θα γραφούν, συνήθειες σιωπηλών και προσφορές, όσο ένα τάμα ασύνδετο και αναπαλλοτρίωτο μυρωδικό της θάλασσας που βγάζει ξύλα ποτισμένα με της αλμύρας το αντίκρισμα και το ανατρίχιασμα της μέδουσας που μας κεντά εκεί, κορμιά άσπρα και ξεβγαλμένα με πείσμα να ψήνονται σ' ένα αστείρευτο ήλιο, να έλκονται σ' ένα απίστευτο ύψος, να σημαδεύουν μια διάφανη σφαίρα, δεν είναι το μήλο της Αφροδίτης ούτε το σπέρμα του Ουρανού, το νύχτωμα στο δάσος της δάφνης ή του κισσού το αγκάλιασμα ούτε η δύναμη της δρυός, μα ο θυμός που φέρνει στη σκέψη τα επίγεια τους φανερούς και τους κρυφούς τους λογισμούς, ταπεινά τόσο και ύστερα τόσο καλά δεμένα».

[Συνεχίζεται]